

Ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου Κυπριανός και η Ρωμηοσύνη

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)



**Σχολιασμός της επιστολής του πατριάρχου Ιερεμίου Δ΄ προς τον
Σιναίου Κωνστάντιον, ημερομηνίας 27 Σεπτεμβρίου 1810**

Ευλαβέστατον ιερατεῖον,

αξιόλογοι και καταξιωμένοι ομιλητές,

έντιμοι προσκεκλημένοι,

ευσεβές ρωμαίικε λαέ του Θεού

Η ιδέα της Μεγάλης Ελλάδας, αποτέλεσμα του Διαφωτισμού, είναι η φυσική εξέλιξη των αρχαίων πόθων της αναβίωσης της Ρωμηοσύνης, της αναβίωσης της Ρωμαίικης (η κατά τους συγχρόνους, Βυζαντινής) Αυτοκρατορίας. «Πάλι με χρόνια με καιρούς, πάλι δικά μας θά' ναι», τραγουδάει με νοσταλγικούς τόνους η λαϊκή μουσα.

Αυτή η Ρωμαίικη Αυτοκρατορία δεν είναι άλλη από την Εκκλησία του Χριστού, την οποία ίδρυσε με το πανακήρατό Του Αίμα. Ο εθνικός μας ποιητής Βασίλης Μιχαηλίδης, ένας άνθρωπος του λαού ο οποίος φέρει μέσα του την παράδοση των προγόνων του, την πνευματικότητα των απλών αλλά πολύ πιστών ορθοδόξων Χριστιανών πατέρων του, καταθέτει μέσα στους στίχους του ποιήματός του «Η Ρωμηοσύνη», την εμπειρική αυτή γνώση. Τοποθετώντάς την στο στόμα του Κυπριανού, γράφει: «Η Ρωμηοσύνη εν φυλή, συνότζιαιρη του κόσμου, κανέννας εν

ευρέθηκε για να την ηξιλείψη, κανένας, γιατί σιέπει την που τα 'ψη ο Θεός μου. Η Ρωμηοσύνη εν να χαθή όντας ο κόσμος λείψη», και τα εξής.



Η Ρωμηοσύνη είναι η Εκκλησία. Η Εκκλησία κατά πρώτον δημιουργείται με τους Αγγέλους και συμπληρώνεται με τους ανθρώπους (Αδάμ και Εύα)· διασώζεται στους πατριάρχες και σε όλους όσοι αποδέχονται την κλήση και τις ευλογίες του Θεού κατά την προ Χριστού εποχή· επεκτείνεται στους υιούς Ισραήλ· διατηρείται μέσα στον εβραϊκό λαό μέχρι της γεννήσεως της Παναγίας μας, της Κυρίας Θεοτόκου· αναθεωρείται με την ενανθρώπιση του Υιού και Λόγου του Θεού· εγκαινιάζεται διά του πανακηράτου Αίματος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, την Καινήν Διαθήκην· παραδίδεται υπό του Κυρίου Ιησού Χριστού εις τους Έλληνες για να την διαφυλάξουν και να την διαδώσουν· εγκαθιδρύεται διά της επελεύσεως του παναγίου και τελεταρχικού παρακλήτου Πνεύματος, καλώντας όλους εις αυτήν ως μέλη του σώματος του Χριστού· διαιωνίζεται μέχρι της συντελείας των αιώνων και επέκεινα, μετά την δευτέραν Παρουσίαν, «ίνα πάντες εν ώσιν».

Φυσικά, η ιδέα της Ρωμηοσύνης κατά κυριολεξίαν διασώζεται στην επανασυγκρότηση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Μέσα σε μία απέραντη εδαφική έκταση όπου φυλές και γλώσσες εγκαθίστανται, αυτές ενοποιούνται στην αποκάλυψη, καλλιτεχνούνται στον ενχριστοποιημένο ελληνικό πολιτισμό και πολιτογραφούνται «Ρωμηοί». Όμως αυτό προϋποθέτει ειδικές συγκυρίες, αιματηρούς πολέμους, μεγάλες υπερβάσεις.

Παρά τούτα η ιδέα της Ρωμηοσύνης ουσιαστικά ποτέ δεν χάθηκε, ποτέ δεν διακόπηκε, ποτέ δεν αλλοιώθηκε. Διότι η ουσία της βρίσκεται στην ενότητα του πληρώματος της Εκκλησίας. «Ουκ ένι Έλλην και Ίουδαίος, περιτομή και ακροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δούλος, ελεύθερος, αλλά τα πάντα και εν πάσι Χριστός» (Κολ. γ' 11). Και ο «χθες και σήμερον ο αυτός και εις τους αιώνας» Κύριος ημών Ιησούς Χριστός (Εβρ. ιγ' 8), προσφέρεται και διαδίδεται στους πιστούς, τους απανταχού της γης πιστούς, και τους ενοποιεί όπως πολύ ωραία, βαθειά και θεολογικά αναπτύσσει στην αρχιερατική του προσευχή, προάγει στον Μυστικό Δείπνο και τελειοποιεί επί του Σταυρού προσφέροντας το πανάχραντο Σώμα του και το πανακήρατο Αίμα του «εις βρώσιν και πόσιν» των πιστευόντων εις αυτόν, γενομένων πάντων εν εν Χριστώ Ιησού τω Κυρίω ημών. Με αυτό τον τρόπο διασώζεται μέσα στο διάβα των αιώνων η Ρωμηοσύνη, ανεξαρτήτως της κατά κυριολεξίαν εκπλήρωσής της, μέσα στην Θεία Λειτουργία.

Όταν με την Εκκλησία, η οποία είναι ο μοναδικός διαχρονικός φορέας, συμπλεχθεί και η Πολιτεία, κινούμενη και η δεύτερη στους ίδιους άξονες και στις ίδιες προοπτικές και στους ίδιους στόχους με την πρώτη, τότε διασώζεται ο Χριστός μέσα από τα αξιώματά Του: της Ιερωσύνης και της Προφητείας εν τω προσώπω της Εκκλησίας, και της Βασιλείας εν τω προσώπω της Πολιτείας. Τότε και επί της γης, ως εν ουρανών, θα δοξάζεται ο Θεός. Τότε θα απαστράψει ανά την υφήλιον η

αίγλη της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, της αφιερωθείσης υπό του Μεγάλου Κωνσταντίνου εις την Κυρίαν Θεοτόκον.

Αυτό το διπλό ρόλο, της πνευματικής επισκοπής του ποιμνίου και του κράτους προνοίας αφ' ενός, και της επί γης αναβίωσης της Ρωμηοσύνης αφ' ετέρου, μετά την άλωση της Πόλης, ανέλαβε να φέρει εις πέρας η Εκκλησία. Και αφού η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία είχε ως πρωτεύουσά της την Κωνσταντινούπολη, εκεί που βρίσκεται το Οικουμενικό Πατριαρχείο, πρώτο αυτό ανέλαβε την ευθύνη, και ακολούθως όλη η Εκκλησία του Χριστού, πρωτοστατούντος και προεξάρχοντος του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

[Συνεχίζεται]